

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

#### วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่ออธิบายถึงปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง

#### กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ คือ วัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ทั้งสายสามัญและสายอาชีพ และเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วในเขตกรุงเทพมหานครซึ่งประกอบด้วยวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล และเอกชนในรูปแบบของโรงเรียนสหศึกษา และรวมถึงวัยรุ่นที่ศึกษาในโรงเรียนพณิชยการ เทคนิคหรือช่างกล ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 634 คน คัดเลือกโรงเรียนโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 31 โรงเรียน แบ่งเป็น

โรงเรียนสายอาชีพ ได้แก่

โรงเรียนพณิชยการ	จำนวน 16 โรงเรียน
โรงเรียนเทคนิค	จำนวน 5 โรงเรียน
โรงเรียนช่างกล	จำนวน 3 โรงเรียน
โรงเรียนสายสามัญ	จำนวน 7 โรงเรียน

#### เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบ่งเป็น

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยเพศ อายุ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 มาตรวัด แบ่งเป็น

1. มาตรวัดการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (Perceived peer norm) จำนวน 8 ข้อ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของ Ajzen & Fishbein (1980)

2. มาตรการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับนักเรียน ผู้วิจัยได้ใช้มาตรวัดของสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ที่เรียบเรียงและพัฒนาจาก Coopersmith Self-esteem Inventory (1967) ฉบับสำหรับนักเรียนจำนวน 25 ข้อ

3. มาตรการเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (Attitude toward condom usage) ของ Lawrence, Reitman, Jefferson, Alleyne, Brasfield, & Shirley (1994) ผู้วิจัยได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 22 ข้อ

4. มาตรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัยของ Wulfert & Wan (1993) ผู้วิจัยได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 3 ข้อ

5. มาตรการความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัยของ Wulfert & Wan (1993) ผู้วิจัยได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 17 ข้อ

6. มาตรการสื่อสารในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่และวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่นตามแนวคิดของ Jaccard (1995) ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาตรวัดของระวีวรรณ คณัญญฎีกุล (2547) และเพิ่มเติมข้อกระทงบางข้อ รวมจำนวน 20 ข้อ

7. มาตรการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น ตามแนวทางของ Silverberg & Small (1991); Huebner & Howell (2003) และดัดแปลงมาตรวัดของ Wight, Williamson, & Henderson (2005) ผู้วิจัยได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจำนวน 12 ข้อ

8. แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ผู้วิจัยได้ใช้แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์ ที่สร้างขึ้นโดย Chanyoo (2003) จำนวน 14 ข้อ

#### วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างมาตรวัดที่ใช้ตามแนวคิด ทฤษฎี และเรียบเรียงมาตรวัดที่มีต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยตามขั้นตอน Forward และ Backward Translation จากนั้นนำมามาตรวัดต่างๆ ไปผ่านการตรวจสอบคุณภาพก่อนที่จะนำไปใช้

2. นำมาตรวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์แล้วเพื่อทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือ เช่น

มาตรการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

มาตรการเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย

มาตรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย

มาตรการความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย

และนำมามาตรวัดบางมาตรวัดไปทดลองใช้กับวัยรุ่นที่ไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือ เช่น

มาตรวัดการสื่อสารในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่และวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่น

มาตรวัดการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น

แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคเอดส์

3. นำมาตรวัดที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้เรียบร้อยแล้วไปเก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์แล้วจำนวน 634 คน เป็นวัยรุ่นชาย 327 คนและวัยรุ่นหญิง 307 คน

#### การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไป อันได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุคูณ (Multiple Regression) ซึ่งแยกวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิง โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรตามและตัวแปรต้นแต่ละตัว

2.2 ประเมินค่าฟังก์ชันการพยากรณ์ด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ซึ่งเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรที่มีอยู่เข้าสู่สมการพยากรณ์ โดยวิเคราะห์เป็นขั้น ๆ เพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัวตามลำดับความสำคัญของตัวแปรในการวิเคราะห์นั้น ถ้าค่า Beta-coefficient ในตัวแปรต้นตัวใดมีค่ามากก็แสดงว่าตัวแปรนั้น ๆ มีความสามารถในการพยากรณ์ตัวแปรตามได้ดี

2.3 สร้างสมการการพยากรณ์พร้อมแปลผล

#### ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.3 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 24.8 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 23.5) รองลงมาคืออายุ 16 15 คิดเป็นร้อยละ 26.7 15.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ตามลำดับ (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 12.5 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 14.2 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 8.2 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 6.8 และกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 3.3 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 1.7 ตามลำดับ) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคืออายุ 13 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 2.8 และกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 2.2) โดยร้อยละ 27.2 มีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV นั่นคือ มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอทุกครั้ง เป็นกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 14.0 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 13.2 และร้อยละ 9.3 มีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV นั่นคือ มีเพศสัมพันธ์โดย

ใช้ถุงยางอนามัยสม่ำเสมอทุกครั้ง เป็นกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 5.7 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 3.6 และร้อยละ 13.3 เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ไม่มีเพศสัมพันธ์ในรอบ 3 เดือนที่ผ่านมา (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 7.9 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 5.4) นอกจากนี้ร้อยละ 43.1 ไม่มีเพศสัมพันธ์เลยเป็นกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 23.1 นอกจากนี้ผลการวิเคราะห์จากกลุ่มตัวอย่างทั้งวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 31.7 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.7 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 18.9 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 12.7) โดยอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงคือ 14.63 และ 14.04 ตามลำดับ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.278 และ 1.389 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยที่สุดคือ 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 0.2 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยที่สุดคือ 11 ปี คิดเป็นร้อยละ 0.5 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

สำหรับบุคคลที่กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นครั้งแรกรันั้น กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงรายงานตรงกันว่า ส่วนใหญ่แล้วมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรัก คิดเป็นร้อยละ 84.5 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 39.4 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 45.1) อันดับสองมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรัก คิดเป็นร้อยละ 9.0 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายร้อยละ 7.1 กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงร้อยละ 1.9) ส่วนญาติ เพื่อนบ้านใกล้เคียง ชาย/หญิงที่พบตามสถานที่เที่ยวเช่น ผับ บาร์ ดิสโก้เทค เป็นต้น ชาย/หญิงบริการทางเพศ และบุคคลอื่น ๆ ได้แก่ เจอกันโดยเล่นอินเทอร์เน็ต กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีการรายงานไว้ในระดับไม่มากนักคืออยู่ระหว่างร้อยละ 0.2 – 0.9 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีการรายงานถึงการพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัยในระดับใกล้เคียงกันคือ วัยรุ่นชายร้อยละ 53.8 และวัยรุ่นหญิงร้อยละ 51.1 แต่การดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์พบว่า วัยรุ่นชายรายงานว่าดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 49.6 ในขณะที่วัยรุ่นหญิงรายงานว่าดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 22.1

ส่วนการมีเพศสัมพันธ์หลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว (โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ) และพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายส่วนใหญ่รายงานว่า มีเพศสัมพันธ์กับคนรักหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว คิดเป็นร้อยละ 96.9 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายทั้งหมด โดยวัยรุ่นชายส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยในบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 65.6 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรักหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด รองลงมาร้อยละ 47.4 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรัก โดยวัยรุ่นชายส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยใน

บางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 47.1 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรักหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด และร้อยละ 38.8 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่พบตามสถานที่เที่ยวเช่น คับ บาร์ ดิสโกเทค เป็นต้น โดยวัยรุ่นชายส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 63.8 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่พบตามสถานที่เที่ยวดังกล่าวหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายรายงานว่ามิเพศสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านใกล้เคียง หญิงบริการทางเพศ ญาติ และบุคคลอื่น ๆ (รุ่นพี่ แฟนเพื่อน น้องเพื่อน) คิดเป็นร้อยละ 26.6 22 3.1 และร้อยละ 1.5 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายทั้งหมด ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศคิดเป็นร้อยละ 75.0 ของกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด ใช้ถุงยางอนามัยในบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านใกล้เคียงคิดเป็นร้อยละ 40.2 ของกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านใกล้เคียงหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด และไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับญาติและบุคคลอื่น ๆ (รุ่นพี่ แฟนเพื่อน น้องเพื่อน) คิดเป็นร้อยละ 70.0 และ 100.0 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายที่มีเพศสัมพันธ์กับญาติและบุคคลอื่น ๆ (รุ่นพี่ แฟนเพื่อน น้องเพื่อน) หลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด ตามลำดับ

ส่วนในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่รายงานว่ามิเพศสัมพันธ์กับคนรักหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้ว คิดเป็นร้อยละ 98.7 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงทั้งหมด โดยวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยในบางครั้งที่มีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 50.2 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรักหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด รองลงมาร้อยละ 9.4 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์กับชายที่พบตามสถานที่เที่ยวเช่น คับ บาร์ ดิสโกเทค เป็นต้น โดยวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 58.6 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับชายที่พบตามสถานที่เที่ยวดังกล่าวหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด และร้อยละ 7.8 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านใกล้เคียง โดยวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 62.5 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านใกล้เคียงหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงรายงานว่ามิเพศสัมพันธ์กับชายบริการทางเพศเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรัก บุคคลอื่น ๆ (กิ๊ก คนที่เจอกันจากการเล่นอินเทอร์เน็ต เพื่อนรุ่นพี่) และญาติคิดเป็นร้อยละ 5.9 5.2 1.6 และร้อยละ 0.7 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงทั้งหมด ตามลำดับ โดยเมื่อพิจารณาพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มี

เพศสัมพันธ์กับชายบริการทางเพศคิดเป็นร้อยละ 9.4 ของกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับชายบริการทางเพศหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเลยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรักคิดเป็นร้อยละ 50.0 ของกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนที่ไม่ใช่คนรักหลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด และใช้ถุงยางอนามัยในบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ (รุ่นพี่ แฟนเพื่อน น้องเพื่อน) และญาติ คิดเป็นร้อยละ 60.0 และ 100.0 ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ (รุ่นพี่ แฟนเพื่อน น้องเพื่อน) และญาติ หลังจากที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแล้วทั้งหมด ตามลำดับ

2. พบว่ามีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นชายมีทั้งหมด 7 ตัวแปร ได้แก่ การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัยการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย การดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน การควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย และเจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย โดยตัวแปรทั้ง 7 ตัวแปรนี้มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 39.1 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานของแต่ละตัวแปรพบว่า ตัวแปรที่มีความสามารถในการพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัย (TALK) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย (SSE) ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย (BEL) เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (ATT) การควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น (PM) และการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (FR) โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุดเป็นอันดับแรกในการพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชายคือการพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .332$ ) อันดับสองคือการรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .248$ ) และรองลงมาคือ การดื่มแอลกอฮอล์ก่อนหรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ ( $\beta = -.216$ ) ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .124$ ) เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .113$ ) การควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น ( $\beta = .110$ ) และ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน ( $\beta = .097$ ) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (b) สามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (CU) ในวัยรุ่นชายได้ดังนี้

$$\hat{CU} = -20.339 + 17.244 \text{ TALK}^{***} - 12.212 \text{ AL}^{**} + 1.516 \text{ SSE}^{**} + .280 \text{ BEL}^* + .234 \text{ ATT}^{***} + .229 \text{ PM}^* + .218 \text{ FR}^{**}$$

หมายเหตุ \* $p < .05$ , \*\* $p < .01$ , \*\*\* $p < .001$

3. พบว่ามีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์และสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นหญิง 6 ตัวแปร ได้แก่ การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัย การรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่น และการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น โดยตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรนี้มีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นหญิงได้ร้อยละ 35.2 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐานของแต่ละตัวแปรพบว่า การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัย (TALK) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย (SSE) ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย (BEL) การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่น (PC) เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย (ATT) และการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น (PM) โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงที่สุดเป็นอันดับแรกในการพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นหญิงคือ การพูดคุยกับคู่นอนในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .316$ ) อันดับสองคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .275$ ) และรองลงมาคือ ความเชื่อในการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .125$ ) เจตคติต่อการใช้ถุงยางอนามัย ( $\beta = .112$ ) การสื่อสารในเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นตามการรับรู้ของวัยรุ่น ( $\beta = .099$ ) และการควบคุมดูแลของพ่อแม่ตามการรับรู้ของวัยรุ่น ( $\beta = .089$ ) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (b) สามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย (CU) ในวัยรุ่นหญิงได้ดังนี้

$$\hat{CU} = -18.480 + 12.817 \text{ TALK}^{***} + 1.027 \text{ SSE}^* + .211 \text{ BEL}^{**} + .208 \text{ ATT}^{**} + .143 \text{ PC}^* + .129 \text{ PM}^*$$

หมายเหตุ \* $p < .05$ , \*\* $p < .01$ , \*\*\* $p < .001$

### ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรได้มีการศึกษาวิจัยกับกลุ่มวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา หรือตามแหล่งชุมชนต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างและหาแนวทางการป้องกันแก้ไข นอกจากนี้ควรได้มีการศึกษาเพิ่มเติมถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในสายสามัญและสายอาชีพ เพื่อจะได้หาแนวทางการป้องกันแก้ไขที่เฉพาะเจาะจงมากขึ้น
2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะสมบูรณ์มากขึ้นหากได้มีข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งอาจจะเป็นไปในรูปแบบการสัมภาษณ์เชิงลึก (Deep Interview) มาช่วยเสริม
3. ควรได้มีการศึกษาการคัดลอกตามกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญกับกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มอื่น เช่น พ่อแม่ ครู ว่ามีอิทธิพลในเรื่องของการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ต่อกลุ่มวัยรุ่นหรือไม่
4. ควรได้มีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เช่น การเคร่งศาสนา การแสวงหาความรู้สึกสัมผัส (sensation seeking) ทักษะการตัดสินใจแก้ปัญหา (decision-making skill) แหล่งการควบคุมตนเองทางสุขภาพ (Health locus of control) กับการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่น
5. ควรใช้โมเดลเชิงสาเหตุในรูปแบบระนาบหรือลำดับชั้นศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมของแต่ละปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มวัยรุ่น อันจะนำไปสู่แนวทางการป้องกันแก้ไขที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น